

Juridiska fakultetskansliet

Justitiedepartementet

Remiss: Stärkt konstitutionell beredskap (SOU 2023:75)

Juridiska fakultetsnämnden har genom remiss anmodats att avge yttrande i rubricerat ärende. Fakultetsnämnden tillstyrker de föreslagna förändringarna som avser formerna för riksdagens sammanträden samt förändringarna avseende krigsdelegationen. Avseende förslagen om övriga förändringar i 15 kap. regeringsformen samt förslaget avseende normgivning i allvarliga fredstida kriser avstyrker Fakultetsnämnden utredningens förslag till lagstiftning, på den grunden att utredningen inte i tillräcklig grad belyser de problem som kan uppstå med den föreslagna regleringen. Fakultetsnämnden anser däremot att det finns skäl för fortsatt utredningsarbete avseende möjligheterna att hantera fredstida kriser.

Inledning

Fakultetsnämnden vid Stockholms universitet delar uppfattningen att Sverige behöver kunna styras på ett demokratiskt, effektivt och rättsenligt sätt även i nödlägen av olika slag. Grundläggande principer för statskicket bör upprätthållas så långt det är möjligt i alla situationer. Liksom kommittén anser Fakultetsnämnden att krishantering och planering i första hand bör vidtas genom författningsberedskap. En sådan utgångspunkt främjar att den slutgiltiga lagprodukten blir genomarbetad och utredd samt att offentlighet och insyn garanteras i processen. Det ställer höga krav på det fortsatta beredskapsarbetet och utredningsväsendet i förhållande till beredskapsreglering på annat än konstitutionell nivå. Ett helhetsgrepp och en översyn över den beredskap som finns bör genomföras för att säkerställa att författningsberedskapen kan fungera väl. Detta gäller inte minst i förhållande till den disparata begreppsbildning som finns på området.

I det sammanhanget är det även värt att notera att covid-19 pandemin som föranledde kommitténs tillsättande på vissa punkter visade på bristande författningsberedskap. Även om en kris och vilka exakta åtgärder som ska vidtas inte kan förutses är en pandemi en av de kriser som ett samhälle bör ha beredskap för. Det visade sig under rådande pandemi att de regler som fanns på plats till exempel inte var adekvat utformade eller att det var osäkert om de var tillämpliga. Som konstateras i betänkandet gav covid-19-pandemin visserligen upphov till normgivningsbehov men det är Fakultetsnämndens uppfattning att flera av de behoven hade kunnat hanteras på förhand med bättre beredskap. Pandemin synliggjorde således behovet av att författningsberedskapen ses över och uppdateras. Som kommittén konstaterar ”[går] föreskrifter för kriser till stor del [...] att ta fram i förväg

Juridiska fakultetsnämnden

men att lagstiftningen alltid kommer att ha luckor. Det kan bero på att det uppstår nya typer av kriser eller oförutsedda behov av regler. *Det kan också bero på att arbetet med författningsberedskap har eftersatts.* Oavsett vad luckorna beror på kommer de att behöva hanteras när en allvarlig kris väl inträffar” (vår kursivering). Det är därför viktigt att de förslag som lämnas i betänkandet i första hand används för en förebyggande planering. Samtidigt ska noteras att riksdagen även under covid-19 pandemin var aktiv och att en kris alltså inte självklart gör riksdagen mindre aktiv. Därutöver noterar Fakultetsnämnden att de frågor som uppkom med anledning av pandemin inte framför allt var relaterade till normgivningsmakten utan snarare organisatoriska frågor.

Fakultetsnämnden välkomnar att kommittén genom komparativa utblickar sökt belysa de frågor som är under utredning. De utredningar som gjorts i detta avseende är dock alltför begränsade för att kunna ligga till grund för lagstiftningsarbete.

Fakultetsnämnden välkomnar det arbete som ligger bakom betänkandet som lagts fram av *Kommittén om beredskap enligt regeringsformen*. Fakultetsnämnden anser att det är angelägna frågor som lyfts fram men också förslag som, om genomförda, skulle innebära stora förändringar i den svenska konstitutionella traditionen. Det är därför viktigt med eftertanke och noggranna utredningar.

Formerna för riksdagens sammanträden

Fakultetsnämnden vill som kommittén framhålla att fysiska möten bör vara utgångspunkten för sammanträden i riksdagen. Fakultetsnämnden delar även kommitténs bedömning att kammarens och utskottens sammanträden bör hållas samman och därmed inte regleras på olika sätt.

Sammanträdesorten Stockholm

Fakultetsnämnden tillstyrker förslaget att 4 kap. 1 § regeringsformen preciserar att riksmötet kan hållas på ”annan ort” för att avgränsa vilket område som omfattas. Bestämmelsen har idag kommit att tolkas som Stockholms län men precis som kommittén framhåller är det ett förhållandevis stort geografiskt område med varierande utbud av kommunikationsmöjligheter. Även om *ort* inte är ett definierat begrepp är det klart snävare än Stockholms län. Fakultetsnämnden instämmer även i att det bör ankomma på riksdagen att vid behov tolka vilket område som anses utgöra Stockholm enligt bestämmelsen.

Flyttande av riksmötet på grund av ”andra tvingande skäl”

I betänkandet föreslås ett tillägg om att riksdagen kunna flytta sammanträdesort för ett fysiskt sammanträde utanför Stockholm av ”andra tvingande skäl”. Detta för att täcka in alla eventuella situationer där det är svårt eller omöjligt för riksdagen att sammanträda i Stockholm. Kommittén konstaterar att ”dagens undantagsregel i grunden torde bygga på en föreställning om att det ska föreligga någon form av hot mot eller fara för riksdagens oberoende, verksamhet eller funktion, eller ledamöternas självständighet eller liv och hälsa”.¹ Kommittén menar dock att det är oklart om praktiska men ofarliga hinder omfattas. I betänkandet ges inga exempel på vad ett sådant behov skulle kunna vara. Tvärtom framgår att det inom ramen för dagens reglering finns möjlighet att hantera exempelvis praktiska hinder för sammanträde, såsom renoveringsarbete, genom att flytta riksmötet inom Stockholm. Fakultetsnämnden instämmer i att regleringen bör täcka de fall där det är omöjligt eller mycket svårt för riksdagen att sammanträda i Stockholm

¹ Sid. 177 i betänkandet.

(t.ex. p.g.a. kriser i offentliga kommunikationer e.d) men efterfrågar en tydligare motivering avseende tillägget ”andra tvingande skäl” och av behovet att flytta riksdagens sammanträdesort utanför Stockholm i fall som inte täcks av dagens reglering. Därtill vill Fakultetsnämnden instämma i att en sådan flytt oavsett anledning bör ske efter noggrant övervägande och endast bör kunna aktualiseras i ytterst få fall. Formuleringen som används i förslaget kan komma att ges en utsträckt tolkning över tid om tydlighet vid införandet saknas.

Möjligheten till helt digitala sammanträden

Fakultetsnämnden delar kommitténs bedömning om att det idag inte finns något synligt behov av helt digitala sammanträden men att ett förbud kan innebära svårigheter vid framtida allvarliga fredstida kriser. Fakultetsnämnden tillstyrker därför förslaget men vill i förhållande till möjligheten att införa helt digitala sammanträden framhålla behovet av utförlig utredning och beaktande av säkerhetstekniska krav inför införandet av en eventuell reglering i riksdagsordningen. Det bör även framgå att det är en undantagsreglering och inte något som kan användas enbart för att underlätta en praktisk planering. Fakultetsnämnden vill även instämma i kommitténs konstaterande att det även om det råder en allvarlig fredstida kris inte alltid är lämpligt att hålla sammanträden digitalt.

Regeringsformen innehåller bestämmelser som kräver att en majoritet av riksdagens ledamöter röstar för eller emot förslaget, se till exempel 13 kap. 4 § om misstroendeförklaring. Vid en allvarlig fredstida kris finns till skillnad från vid krig och krigsfara ingen motsvarighet till krigsdelegationen som kan överta riksdagens uppgifter och besluta om misstroendeförklaring för det fall riksdagen inte kan sammanträda. Det innebär att en misstroendeförklaring inte kan genomföras om riksdagen inte kan sammanträda. Det kan i sådana lägen vara av vikt att ett digitalt sammanträde kan genomföras för att säkerställa att riksdagen kan utkräva konstitutionellt ansvar av regeringen.

Avseende möjligheten till digitalt sammanträde av ”andra tvingande skäl” framgår att det kan vara att ett beslut behöver fattas snabbt av ett utskott. Fakultetsnämnden vill påminna om att huvudregeln och utgångspunkten alltjämt bör vara att fysiska sammanträden hålls och att möjligheten att ändra den ordningen bör vidtas med betydande försiktighet.

Förändringar rörande 15 kap. RF rörande krig och krigsfara

Tillämpningsområdet för bestämmelserna om krig och krigsfara

Fakultetsnämnden har ingen erinran avseende kommitténs bedömning av tillämpningsområdet för bestämmelserna avseende krig och krigsfara.

Krigsdelegationen

Fakultetsnämnden tillstyrker kommitténs samtliga förslag avseende krigsdelegationen. Fakultetsnämnden delar kommitténs bedömning att krigsdelegationen bör ses som en miniriksdag och att dess roll och sammansättning därför bör präglas av det synsättet. Till följd av detta är det ändamålsenligt att talmannens roll ändras för att bättre stämma överens med den roll talmannen har i det ordinarie riksdagsarbetet, att riksdagsledamöter som blir statsråd inte får behålla sin plats i delegationen och att proportionerlig representation i förhållande till mandat i riksdagen säkerställs genom att ta bort möjligheten till kartellbildning vid tillsättandet av krigsdelegationen. Därtill stödjer Fakultetsnämnden den avvägning som gjorts avseende krigsdelegationens möjlighet att ändra bestämmelser i såväl regeringsformen som riksdagsordningen. Att

krigsdelegationen inte bör ha rätt att själv ändra eller upphäva bestämmelser om antalet ledamöter i delegationen är därmed en adekvat begränsning. Större begränsningar skulle ändra utgångspunkten att delegationen är att ses som en miniriksdag. Fakultetsnämnden vill även tillägga att det faktum att krigsdelegationen väljs på förhand och så snart en ny riksdag sammanträtt säkerställer en förutsebarhet i representationen som exempelvis den så kallade "coronariksdagen" inte hade i lika stor utsträckning.

Förslag om ändrade regler för normgivning vid krig och krigsfara

Kommittén föreslår en utvidgning av bestämmelserna i 15 kap. avseende regeringens normgivningskompetens, se förslaget avseende ändring i 15 kap. 6 § regeringsformen. Reglerna föreslås förändras för att stämma överens med regleringen i det föreslagna 16 kap. Ändringen innebär att regeringen utan bemyndigande i lag skulle kunna normge på det obligatoriska lagområdet om ett dröjsmål skulle leda till avsevärt men för angelägna allmänna intressen. Det är en avsevärd utvidgning av regeringens möjligheter att meddela föreskrifter. Även om 15 kap. regeringsformen aldrig har aktualiserats eller tillämpats har kapitlet funnits länge och utvärderats ett flertal gånger. Fakultetsnämnden vill i denna del påtala att det inte framgår av direktiven att ett sådant förslag varit en del av kommitténs uppdrag och att en större förändring av reglerna i 15 kapitlet bör utredas och övervägas noggrant.

Förslaget om införandet av 16 kap. RF om hantering av fredstida kriser

Inledande synpunkter

Fakultetsnämnden delar, som nämns inledningsvis, uppfattningen att Sverige bör kunna styras vid kris. De förslag som presenteras, särskilt undantagsbestämmelsen i 16 kap. 1 § 2 st. samt 16 kap. 3 §, är dock långtgående och kräver därför eftertanke. Den typen av reglering som föreslås kan, som kommittén även konstaterar, missbrukas. Som kommittén konstaterar kan t.ex. särskilda lösningar för fredstida kriser komma att användas i fall de inte är avsedda för. Det finns åtskilliga historiska exempel på när liknande kompetens utsträckts och getts ett vidare tillämpningsområde än avsetts och missbrukats.

Vid införandet av en konstitutionell särreglering för kristillstånd är det av särskild vikt att de regler som syftar till att motverka missbruk är robusta. Fakultetsnämnden vill därför återigen poängtera vikten av att författningsberedskap är huvudregeln och att beredskapen så långt som möjligt stärks innan rådande kris. För det fall som särskilda konstitutionella regler om kriser skulle införas bör de ses som undantag till den huvudsakliga regleringen.

I betänkandet klargörs att den föreslagna regleringen är tänkt att stävja risken för användandet av så kallad konstitutionell nödrätt och för att säkerställa legalitetsprincipens efterföljande. Fakultetsnämnden vill här notera att ett vidlyftigt mandat till regeringen riskerar att endast uppfylla legalitetsaspekten i formell mening, det vill säga genom en regel som säger att regeringen får agera. Inom krisjuridiken diskuteras ofta att de regler som införs i kris inte sällan görs permanenta och de bidrar därför till en normalisering av kristillståndet. Att inte reglera något kan ses som ett sätt att stävja risken för missbruk, eftersom det innebär att normala ansvarsregler gäller även i en krissituation. När en reglering antagits öppnar det även för risken av missbruk. Det finns flera historiska exempel på att regeringar agerar i krissituationer, oavsett om en reglering finns på plats eller inte. Att inte ge ett öppet mandat i grundlagen kan då fungera som en stävjande faktor och att de beslut som fattas verkligen utgör genomtänkta undantag.

Begreppsbildning och tillämplighet

Fredstida kriser är som begrepp komplicerat. Begreppet krig är visserligen inte oomtvistat, men regleringen i svensk rätt om att förklara krig (d.v.s. att riksdagen beslutar att Sverige ska delta i en internationell väpnad konflikt) eller väpnat angrepp från en främmande makt torde normalt inte medföra tillämpningssvårigheter. Begreppet fredstida kriser är ofrånkomligen långt mer diffust. Det är tveksamt om begreppet fredstida kriser kan preciseras på ett sätt som ger möjlighet för krisregler att tillämpas effektivt. Kommittén föreslår att fredstida kriser ska avvika från normala förhållanden, drabba många människor eller stora delar av samhället innebära en allvarlig störning eller risk för allvarlig störning av viktiga samhällsfunktioner, som kräver snabba och skyndsamma åtgärder från flera olika aktörer.

Det måste dock vara klart att inte varje påfrestning eller förändring som medför negativa konsekvenser för större eller mindre grupper av människor, eller för det allmänna, kan ses som en fredstida kris. En kris måste minimalt innebära att olika centrala samhällsfunktioners och institutioners möjlighet att fungera som förväntat försvagas på ett sätt som är *omfattande*, *oförutsebart* och *snabbt* och medför starkt negativa effekter för enskilda och/eller allmänna intressen. Negativa effekter med försumbar eller begränsad omfattning kan inte motivera att något ses som en kris. Lätt förutsebara negativa effekter av politiska beslut kan i sig knappast ses som kristillstånd. Långsamma förändringar även om de undergräver funktionsdugligheten hos centrala samhällsinstitutioner kan inte ses som kristillstånd som kräver särskilt snabb hantering. Det framstår också som centralt i begreppet kris, att det rör sig om *tidsbegränsade* påfrestningar på samhällsstrukturen. Om kristillstånd betraktas som en permanent samhällsförändring kan det i och för sig tala för att konstitutionella och andra rättsregler bör förändras, men kriser och av dem motiverad krislagstiftning måste ses som tidsbegränsade. Ett tidsobegränsat kristillstånd skulle i realiteten att leda till en långvarig institutionalisering av ett alternativt lagstiftningsförfarande med påtagligt svagare roll för riksdagen och med sämre förutsebarhet avseende rättighetsbegränsningar.

En fråga som inte närmare belyses är att fredstida kriser kan ha internationella implikationer av olika slag. Det kan både aktualisera behov av att koordinera åtgärder med andra länder, men också att det finns rättsligt skydd för konstitutionella regler för att kunna stå emot internationella påtryckningar.

Införande och upphörande av kristillstånd

I den beslutsordning som föreslås avseende införande av särskilda regler om fredstida kriser krävs kvalificerad majoritet för att en fredstida kris ska anses ha uppkommit (den föreslagna 16 kap. 1 § RF), samtidigt som riksdagen genom enkel majoritet eller regeringen genom regeringsbeslut kan förklara att kristillståndet ska upphöra (se den föreslagna 16 kap. 5 § RF). I detta avseende är beslutsreglerna ägnade att underlätta att dessa kristillstånd inte består.

Avvägningen avseende omröstningsregeln för att aktivera beslutet anser Fakultetsnämnden är välmotiverad. Det bör finnas ett brett parlamentariskt stöd för aktivering av de särskilda befogenheterna för regeringen. Det vore dock oklokt att införa någon form av kvorumregel eftersom riksdagens möjlighet till flexibilitet i arbetssättet skulle försvinna. Det är inte otänkbart att en liknande lösning som den som användes under covid-19-pandemin kan aktualiseras (dvs den så kallade *coronariksdagen* med 55 ledamöter som närvarade vid omröstningar) och då kan proportionaliteten i mandatfördelningen säkerställa den parlamentariska förankringen utan att en kvorumregel

behövs. Att förlita sig på en kvorumregel för fredstida kriser skulle avsevärt försvåra hanteringen av krisen på det sätt som reglerna är tänkta att göra.

I betänkandet saknas en närmare motivering om talmannens roll både avseende reglerna i de föreslagna 16 kap. 5 § och 16 kap. 4 § RF. Vad gäller upphörande av kristillstånd ska de upphöra när riksdagen så beslutar med enkel majoritet eller att regeringen beslutar att det ska upphöra. För det fall en regering som missbrukar kristillståndet innehar regeringsmakten är det inte otänkbara att det även skulle gälla talmannen, som enligt konstitutionell praxis tillhör det största partiet i regeringsunderlaget. Eftersom talmannen leder riksdagsarbetet kan vederbörande även i viss mån förhålla möjligheten till beslut om de underställda föreskrifterna. En månad kan under sådana omständigheter vara en lång tid, och riskera att t.ex. rättighetsbegränsande lagstiftning förblir i kraft onödigt lång tid, är uppenbar.

För det fall en reglering införs tillstyrker Fakultetsnämnden det föreslagna minoritetsskyddet i riksdagsordningen och möjligheten för en minoritet att väcka frågan om att regeringens befogenheter ska upphöra. Ett sådant beslut fattas dock sedan med enkel majoritet vilket innebär att en sådan ventil saknar verkan i förhållande till en majoritetsregering.

Fakultetsnämnden anser att långvariga rättsliga kristillstånd är en reell risk, något som har problematiska konsekvenser vad gäller skyddet för grundläggande rättigheter och på normgivningsområdet. Fakultetsnämnden anser därför att om särskilda konstitutionella regler rörande fredstida kriser införs bör sådana kristillstånd vara tidsbegränsade men möjliga att förlänga genom beslut med kvalificerad majoritet av riksdagen. Ett krav att förlänga kristillstånd skulle innebära en försäkran om kontinuerligt brett parlamentariskt stöd för krisåtgärder och säkerställa att den tänkta möjligheten för riksdagen att kontrollera ett kristillstånds längd även blir verksam mot en majoritetsregering.

Normgivning och normgivningsbemyndiganden i fredstida kriser Fakultetsnämnden konstaterar att utredningen föreslår en form av delegation i lag som innebär att regeringen ska kunna meddela föreskrifter på det obligatoriska lagområdet (se förslag 16 kap. 2 §). Den delegationen är, till skillnad från den form av delegation som föreslås i den av kommittén föreslagna 16 kap. 3 §, inte tidsbegränsad. Sådana *bemyndiganden* kommer att vara i kraft under den tid som kristillståndet råder. De *förordningar* som meddelats med stöd av bemyndiganden enligt 16 kap. 2 § kommer dock att fortsätta vara i kraft även efter att ett kristillstånd upphört, såvitt de inte är tidsbegränsade eller uttryckligen upphör att vara giltiga med bemyndigandets giltighet (SOU 2023:75, s. 398). Det finns en uppenbar risk att riksdagen under en kris kan komma att anta lagstiftning med bemyndiganden, där den delegerade normgivningen kan komma att bestå under lång tid. Denna ordning framstår som problematisk eftersom den kan leda till omfattande rättsliga förändringar som kräver ny lagstiftning för att upphävas när kristillståndet upphört. Fakultetsnämnden anser att normgivning som meddelas med stöd av bemyndiganden enligt den föreslagna 16 kap. 2 § RF därför bör upphöra när kristillståndet upphör, alternativt att även förordningar som meddelas med stöd av bemyndiganden enligt den föreslagna 16 kap. 2 § RF ska vara tidsbegränsade.

Vad avser den föreslagna 16 kap. 3 § RF har Fakultetsnämnden följande synpunkter. Fakultetsnämnden ser en risk med att regeringen själv ska kunna aktivera sin befogenhet och regeringens möjlighet att utan bemyndigande i lag utfärda föreskrifter på det obligatoriska lagområdet, se förslag till 16 kap. 1 § 2 st. och 16 kap. 3 §. Dels eftersom ett sådant förfarande möjliggör för missbruk, dels om de regler för att förhindra missbruk

som finns inte kan användas under rådande kris. Som påtalas av kommittén var parlamentets inblandning av stor vikt under covid-19-pandemin. T.ex. gjordes större förändringar i de förslag till krislagstiftning som de respektive nordiska regeringarna la fram (se avsnitt 11.6.1). Det visar på vikten av att parlamentet i så stor utsträckning som möjligt bör vara delaktig i krishanteringen.

Vad gäller den föreslagna normgivningsmodellen föreslår kommittén två parallella modeller, en som innebär att lagstiftning som kan börja träda i kraft vid ett kristillstånd ska antas (författningsberedskap), och en modell med konstitutionella regler för fredstida kriser som innebär en möjlighet för vidgade bemyndiganden till regeringen (kristillstånd). Dessa bemyndiganden kommer att ha delvis olika form, och delvis olika beslutsregler för när de aktiveras och upphör att verka. Denna ordning riskerar att bli lagstiftningstekniskt komplicerad och kan leda till rättslig osäkerhet för såväl enskilda som de myndigheter som har att tillämpa föreskrifterna, ordningen med flera potentiellt överlappande bemyndiganden bör därför övervägas vidare enligt Fakultetsnämndens uppfattning. Om de föreslagna reglerna införs vore en möjlighet att även införa ett generellt krav på att delegerad normgivning ska hänvisa tillbaka till bemyndigandet ett sätt att göra föreskrifterna mer överskådliga.

Som påtalas ovan är även riksdagens möjlighet att agera mot en regering som missbrukar sin befogenhet under rådande fredstida kris begränsad. Det finns inget förslag om en ny möjlighet för riksdagen att avsätta regeringen utan det är den nu gällande ordningen med misstroendevotum som kan aktualiseras för ansvarsutkrävande under kris. Eftersom 13 kap. 4 § regeringsformen kräver att en majoritet av riksdagens ledamöter röstar för (dvs. en kvorumregel) innebär det att riksdagen måste kunna sammanträda. Detta kan visserligen lösas med möjligheten till digitala sammanträden, men som även konstateras av kommittén kan digitala sammanträden vara en mindre gångbar lösning under vissa kriser till följd av exempelvis säkerhetsaspekter. Detta är särskilt av vikt vid en fredstida kris som pågår under en längre period.

Införandet av en möjlighet för regeringen att meddela föreskrifter på det obligatoriska lagområdet utgör en stor konstitutionell reform. Den skiljer sig även från den reglering som finns i 15 kap. regeringsformen. Fakultetsnämnden anser med hänvisning till ovanstående att dessa frågor bör övervägas ytterligare. Kommitténs förslag bör således inte ligga till grund för lagstiftning.

Avslutande synpunkter

Avslutningsvis vill Fakultetsnämnden framhålla följande. Det konstitutionella systemet utgör en helhet. Införandet av en särskild reglering avseende allvarliga fredstida kriser aktualiserar bredare frågor om fördelningen av normgivningsmakten, dess betydelse på olika sakområden, förhållandet till grundläggande rättigheter och riksdagens möjligheter att utöva kontroll över regeringen. De aktualiserar frågor om det konstitutionella systemets integritet. Flera av dessa frågor är under utredning (bl.a. vad gäller rättighetsskyddet) och andra frågor har utretts relativt nyligen (avseende det konstitutionella systemets integritet). Det finns också en reell risk att den parlamentariska kontrollen i en kris kan vara mindre effektiv, vilket gör att frågor om domstolarnas roll behöver behandlas närmare.

En ny konstitutionell reglering på detta område bör beakta alla dessa frågor, varför fortsatt utredningsarbete framstår som önskvärt.

Remissvaret har på Fakultetsnämndens uppdrag beslutats av dekanus, professor Jane Reichel. Yttrandet har beretts av universitetslektor Carl Lebeck och forskarstuderande Julia Dahlqvist. Föredragande har varit utredare Karolina Alveryd. Yttrandet har expedierats av Juridiska fakultetskansliet.

Jane Reichel

Karolina Alveryd